

MRF 2022.94

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 15. april 2022, j.nr. 21/11691

Ophævet og hjemvist afslag på tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesanlæg efter kystbeskyttelseslovens § 3, da påvirkning af bilag IV-arter ikke udgjorde et sagligt hensyn, der kunne inddrages ved afvejningen af hensynene i kystbeskyttelseslovens § 1, men i stedet skulle ske efter de specielle regler i habitatbekendtgørelsen for søterritoriet.

E ansøgte i juni 2020 om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse i form af en stenkastning på kyststrækningen ved sin ejendom. Ejendommen lå helt ned til kysten og var bebygget med et sommerhus beliggende ca. 20 meter fra kysten. Området var omfattet af fredningen af skræntarealer m.m. ved Lynæs Havn. Det nærmeste Natura 2000-område (nr. 153, Havet og kysten mellem Hundested og Rørvig) lå mere end 1.100 meter fra kyststrækningen. Halsnæs Kommune meddelte i juli 2021 i medfør af kystbeskyttelseslovens § 3 afslag på det ansøgte med den begrundelse, at behovet for beskyttelse af ejendommen ikke var tilstrækkeligt i forhold til de modstående hensyn om bevarelse af områdets betydelige landskabs- og biologiske værdier. Kommunen havde vurderet, at det ansøgte ville medføre en markant og blivende forstyrrelse af de landskabsoplevelser, som fredningen skulle sikre, ligesom anlægget ville medføre en ikke uvæsentlig negativ påvirkning af områdets værdi som leve- og ynglested for bilag IV-arten markfirben. Afslaget blev påklaget af E, der bl.a. anførte, at afgørelsen var i strid med lighedsgrundsætningen, da der på to nærliggende ejendomme var meddelt dispensation til kystbeskyttelses inden for samme fredning, at der allerede med en

eksisterende stenrække var et lovligt kystbeskyttelsesanlæg på ejendommen, og at påvirkningen af markfirben ikke adskilte sig fra projekterne på de nærliggende ejendomme. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) konstaterede indledningsvis, at kommunen havde oplyst, at vurderingen af det ansøgte kystbeskyttelsesanlægs påvirkning af bilag IV-arten markfirben var indgået i kommunens samlede vurdering efter kystbeskyttelsesloven. Nævnet fandt, at kommunen derved havde inddraget et usagligt hensyn ved afvejningen af hensynene i kystbeskyttelseslovens § 1. Nævnet henviste til, at påvirkning af bilag IV-arter ikke er et af de hensyn, som skal indgå i afvejningen efter kystbeskyttelseslovens § 1, men at hensyn til bilag IV-arter i stedet varetages ved habitatbekendtgørelsen for søterritoriet (2020/654) § 7, stk. 1, nr. 1. Da kommunen ikke havde foretaget en saglig afvejning af de hensyn, der skal varetages efter kystbeskyttelsesloven, havde kommunen tilsidesat grundsætningen om saglig forvaltning, hvorfor afgørelsen led af en væsentlig retlig mangel. Afgørelsen blev derfor ophævet og hjemvist til fornyet behandling.

Kommentar: Afgørelsen illustrerer samspillet mellem de generelle forvaltningsretlige regler og de specielle forvaltningsretlige regler fastsat på baggrund af EU-regler – i dette tilfælde habitatdirektivets regler om beskyttelse af bilag IV-arter, og at dette tillige har betydning for klagenævnets prøvelse af det forvaltningsretlige skøn. Selv om hensyn til natur indgår i afvejningen af lovlige hensyn efter kystbeskyttelseslovens § 1, skal kommunen således i relation til kystbeskyttelsesprojekters påvirkning af bilag IV-arter anvende den særlige fremgangsmåde og oplysningspligt, der følger af habitatbekendtgørelsen for søterritoriet (2020/654). Dette betyder, at kommunen skal foretage en undersøgelse af, om og i givet fald hvordan det ansøgte kystbeskyttelsesprojekt kan påvirke bilag IV-arter, så kommunen kan foretage den vurdering, der kræves efter § 7 i habitatbekendtgørelsen for søterritoriet. Det er efter klagenævnets afgørelse ikke tilstrækkeligt, at kommunen afviser at give tilladelse ved en bredere henvisning til, at projektet kan skade områdets værdi for bilag IV-arter, hvilket må anses for en korrekt forståelse af samspillet mellem almindelige og specielle regler om sagens oplysning. Se også **MRF 2022.99 Mfk** om ophævet afslag på dispensation fra strandbeskyttelseslinjen.

Ophævelse og hjemvisning af afslag på tilladelse til kystbeskyttelse i Halsnæs Kommune

21/11691

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 18, stk. 1.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Halsnæs Kommunes afgørelse af 6. juli 2021 om afslag på tilladelse til en stenkastning på matr. nr. [F1], Halsnæs Kommune og hjemviser sagen til fornyet behandling i førsteinstansen.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. kystbeskyttelseslovens § 18 b, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 29. juli 2021 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af ejendommens ejer.

Klager har navnlig anført, at

- kommunens afgørelse er i strid med lighedsgrundsætningen,
- der er et lovligt etableret kystbeskyttelses anlæg på ejendommen, og
- det ansøgte anlæg vil være væsentligt mindre skæmmende og dominerende end de utildækkede og væsentlig større stensikringer på naboejendomme.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen og området

Den omhandlede kyststrækning er beliggende ud for matr. nr. [F1], Halsnæs Kommune. Kyststrækningen i området består af en smal sandstrand. På ejendommene vest for den omhandlede kyststrækning ses flere kystbeskyttelses anlæg med sten og pæle.

Matr. nr. [F1], ligger helt ned til kysten, og er bebygget med et sommerhus, beliggende ca. 20 m fra kysten.

Området er omfattet af fredningen af skræntarealer m.m. ved Lynæs Havn, "Lynæs, Skuldeklint".[4]

Det nærmeste Natura 2000-område er Natura 2000-område nr. 153 Havet og kysten mellem Hundested og Rørvig. Natura 2000-området ligger mere end 1.100 meter fra kyststrækningen.

2.2 Den påklagede afgørelse

Halsnæs Kommune har den 6. juli 2021 truffet afgørelse i medfør af kystbeskyttelseslovens § 3 om afslag på ansøgning om tilladelse til kystbeskyttelse på matr. nr. [F1].

Det fremgår af afgørelsen, at klager den 12. juni 2020 har søgt om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse i form af en stenkastning på kyststrækningen ved klagers ejendom. Stenkastningen skulle have udgjort en skræntfodsbeskyttelse med en topkote på 1,5 m DVR90. Det ansøgte anlæg ville fremstå helt dækket af jord fra nuværende skrænt, og der skulle desuden løbende sandfordres på kystsiden af anlægget.

Halsnæs Kommune har begrundet afgørelsen med, at behovet for beskyttelse af ejendommen og den dertilhørende have ikke er tilstrækkeligt i forhold til de modstående hensyn om bevarelse af områdets betydelige landskabs- og biologiske værdier. Kommunen har herved vurderet, at det ansøgte vil medføre en markant og blivende forstyrrelse af de landskabsoplevelser, som fredningen af Lynæs og Skuldeklint skal sikre.

Halsnæs Kommune har desuden vurderet, at anlægget vil medføre en ikke uvæsentlig negativ påvirkning af projektområdets værdi som leve- og ynglested for bestanden af bilag IV-arten markfirben.

2.3 Klagens indhold

Klager har anført, at Halsnæs Kommunes afgørelse er truffet i strid med lighedsgrundsætningen. Klager har i den forbindelse henvist til, at Fredningsnævnet for Nordsjælland i henholdsvis 2005 og 2007 på to nærliggende ejendomme har meddelt dispensation til etablering af kystbeskyttelses anlæg inden for samme fredning. Klager har bemærket, at fredningsnævnet i disse sager har anført, at de ansøgte kystbeskyttelses anlæg ikke er i strid med fredningens formål. Klager har på den baggrund gjort gældende, at det er udtryk for usaglig forskelsbehandling, at kommunen har meddelt afslag under henvisning til fredningen, idet forholdene i alt væsentlighed er de samme som på de nærliggende ejendomme, hvor fredningen ikke var til hinder for etablering af kystbeskyttelses anlæg.

Klager har videre gjort gældende, at der ud for ejendommen i mange år har været et sikringsanlæg i form af en stenrække, og at det derfor ikke er korrekt, når Halsnæs Kommune anfører, at der er tale om nyetablering af et kystbeskyttelses anlæg på klagers ejendom.

Det er desuden klagers opfattelse, at der ikke forekommer at være nævneværdig forskel på erosionsrisikoen ud for naboejendommene sammenholdt med klagers grund. Vedrørende erosionsrisikoen har klager anført, at behovet for kystsikring i høj grad relaterer sig til forventede hyppigere storme og ødelæggende højvande. Klager har i tilknytning hertil bemærket, at den nye kystbeskyttelseslov giver mulighed for kystsikring ved selv små behov.

Vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske karakter og natur- og miljømæssige kvalitet har klager bemærket, at projektansøgningen er udarbejdet med ekstern ekspertbistand, og i samarbejde med to medarbejdere i Halsnæs Kommune. Klager er derfor

uforstående overfor, at kommunen i afgørelsen har anført, at det ansøgte projekt vil skæmme landskabsoplevelsen. Klager har hertil bemærket, at det ansøgte anlæg vil være mindre skæmmende og dominerende end de utildækkede og væsentligt større stensikringer, som blev tilladt ud for naboejendommene, samt at det bør indgå som et positivt element ved afvejningen, at gangpassagen på den offentlige strand ville blive forbedret, idet den eksisterende stenrække fjernes.

Vedrørende det i afgørelsen anførte om, at anlægget vil komme til at ligge fremskudt i forhold til den øvrige kyststrækning har klager bemærket, at anlægget ikke er forudsat at række længere ud end den øvrige kyststrækning. Det er i den forbindelse klagers opfattelse, at det ikke bør tillægges vægt, at et konkret kystsikringsanlæg på sigt kan medføre en mindre forskydning i forhold til en ubeskyttet nabogrund, idet dette i princippet vil medføre et krav om, at samtlige grundejere på en kyststrækning skulle gennemføre kystsikring samtidigt.

Vedrørende påvirkning af Natura 2000 og bilag IV-arter har klager gjort gældende, at klager selv har betydelig faglig indsigt på området, og at han er uenig i kommunens faglige vurderinger. Klager har i tilknytning hertil gjort gældende, at projektet for så vidt angår påvirkning af yngle- og rasteområder for bilag IV-arten markfirben ikke adskiller sig fra påvirkningen af arten ved projekterne på de nærliggende ejendomme.

Klager har den 25. oktober 2021 fremsat bemærkninger til Halsnæs Kommunes bemærkninger til klagen.

Klager har fastholdt, at der allerede med den eksisterende stenrække er et lovligt etableret kystbeskyttelses anlæg på ejendommen. Klager har på den baggrund gjort gældende, at der således ikke er forskel på omstændighederne i denne sag og i sagerne på de to nærliggende ejendomme, hvor fredningsnævnet udtalte, at de ansøgte ændringer af kystbeskyttelses anlæg på ejendommene ikke findes at være i strid med fredningens formål og alene vil være af underordnet betydning i forhold til dette. Klager har i tilknytning hertil anført, at det ansøgte kystbeskyttelses anlæg er væsentligt mindre, og desuden mindre påfaldende, end anlæggene på de nærliggende ejendomme.

Klager har videre anført, at Halsnæs Kommune ikke har gengivet sagsforløbet, i sagen om den tidligere sag ved Kystdirektoratet om kystbeskyttelse på ejendommen, på en fyldestgørende og retvisende måde, og det er således fortsat klagers opfattelse, at Kystdirektoratet har anerkendt den eksisterende stenrække som et kystbeskyttelses anlæg, idet direktoratet har meddelt tilladelse til, at stenrækken kunne flyttes tilbage til den oprindelige placering.

Endelig har klager vedrørende påvirkning af bilag IV-arter bemærket, at det kun er relevant at fremhæve kommunens vurdering om bilag IV-arter, hvis der ifølge biologer er sket en væsentlig vurderingsændring siden der blev meddelt tilladelse til kystbeskyttelse på de to nærliggende ejendomme. Der er efter klagers opfattelse ikke sket ændringer vedrørende bilag IV-arter af en karakter, som berettiger til at vurdere forholdene på klagers ejendom på anden vis, end det blev gjort på de to nærliggende ejendomme, hvor ansøgningerne blev imødekommet.

2.4 Halsnæs Kommunes bemærkninger til klagen

Halsnæs Kommune har vedrørende det klager har anført om ligebehandlingsprincippet bemærket, at kommunen har inddraget de to tidligere afgørelser fra fredningsnævnet i sagsbehandlingen. Kommunen har herved lagt vægt på, at sagerne drejer sig om ændring af eksisterende kystbeskyttelse, og at anlæggene ville blive mindre, end de var på

ansøgningstidspunktet. Kommunen har hertil gjort gældende, at sagen på klagers ejendom er anderledes, idet der er ansøgt om etablering af et nyt og større kystbeskyttelses anlæg. Kommunen har hertil oplyst, at kommunen ikke anser den eksisterende stenrække for et eksisterende kystbeskyttelses anlæg. Det er på den baggrund kommunens vurdering, at afgørelserne handler om forskellige forhold, hvorfor kommunens afgørelse ikke er i strid med ligebehandlingsprincippet.

Vedrørende klagers anbringende om, at der allerede eksisterer et kystbeskyttelses anlæg på ejendommen, har kommunen anført, at Kystdirektoratet i en korrespondance i forbindelse med en tidligere sag om ansøgning til kystbeskyttelse på ejendommen i en e-mail til klager har skrevet, at stenene, der ligger på stranden, ikke virker som kystbeskyttelse, og derfor bør fjernes, for at sikre passage langs stranden. Kommunen har på den baggrund lagt til grund, at der ikke eksisterer et kystbeskyttelses anlæg på ejendommen.

Vedrørende behovet for kystbeskyttelse på ejendommen har Halsnæs Kommune anført, at det er korrekt, at der i nogle tilfælde kan meddeles tilladelse til kystbeskyttelse selv ved et lille behov, men at det afgørende er en samlet afvejning af de hensyn, som er fastlagt i kystbeskyttelsesloven. Kommunen har i tilknytning hertil anført, at det i denne sag er kommunens vurdering, at fredningen vægter højere end behovet for kystbeskyttelse.

Vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske karakter og natur- og miljømæssige kvalitet har Halsnæs kommune oplyst, at det er korrekt, at der har været dialog mellem kommunen og ansøger i processen. Kommunen har i tilknytning hertil tilkendegivet, at der selv hvis projektet revideres, og skræntfodsbeskyttelsen udføres med afrundede ender, vil der fortsat ikke kunne meddeles tilladelse til projektet. Kommunen har desuden anført, at der i fredningen af Lynæs, Skuldeklint lægges stor vægt på, at den naturlige erosion i området skal sikres, samt at hensynet til fredningen har været den mest afgørende faktor i forbindelse med kommunens meddelelse af afslag på tilladelse til kystbeskyttelse på ejendommen.

Vedrørende påvirkning af bilag IV-arter har Halsnæs Kommune oplyst, at kommunens vurderinger i sagen bygger på de nyeste informationer, herunder en undersøgelse om markfirben i området fra foråret 2020. Kommunen har i tilknytning hertil oplyst, at vurderingen om bilag IV-arter ikke i sig selv ville kunne danne grundlag for et afslag, men at vurderingen indgår i den samlede vurdering efter kystbeskyttelsesloven.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over. Det fremgår dog af forarbejderne til bestemmelsen,^[5] at nævnet har mulighed for og efter omstændighederne pligt til at inddrage andre forhold end det, der er klaget over, f.eks. spørgsmålet om overholdelse af gældende EU-ret eller grundlæggende forvaltningsretlige grundsætninger.

Det følger endvidere af § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse til de væsentligste forhold.

Efter kystbeskyttelseslovens § 18, stk. 1, kan afgørelser efter § 3 påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, for så vidt angår retlige spørgsmål. Det er et retligt spørgsmål, om kommunens afgørelse har hjemmel i loven. Det er ligeledes et retligt spørgsmål, om

kommunens afgørelse, herunder de fastsatte vilkår, er i overensstemmelse med forvaltningsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet og grundsætningen om saglig forvaltning.

Det er derimod ikke et retligt, men et skønsmæssigt spørgsmål, om der efter en kystteknisk vurdering er forhold, der taler for eller imod et ansøgt projekt, herunder om der efter en kystteknisk vurdering er behov for kystbeskyttelse på ejendommen samt hvilket type kystsikring, der er bedst egnet i den konkrete sag. Sådanne spørgsmål kan derfor ikke påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle Halsnæs Kommunes afvejning af hensyn efter kystbeskyttelsesloven.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har ikke taget stilling til sagens øvrige klagepunkter, jf. herved § 11 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

3.2 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

Efter kystbeskyttelseslovens § 1 er formålet med kystbeskyttelse at beskytte mennesker mod oversvømmelser, samt ejendom mod oversvømmelser og nedbrydning fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet. Dette formål varetages ved afvejning af en række hensyn herunder behovet for kystbeskyttelse, økonomiske hensyn, kystbeskyttelsesforanstaltningernes tekniske og miljømæssige kvalitet, rekreativ udnyttelse af kysten og sikring af den eksisterende adgang til og langs kysten.

Kystbeskyttelseslovens § 3, bestemmer blandt andet, at der for ikkestatslige anlæg kræves tilladelse fra Kommunalbestyrelsen til på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1.000 m fra, hvor denne vegetation begynder, at udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Halsnæs Kommune har oplyst, at kommunens vurdering vedrørende det ansøgte kystbeskyttelses anlægs påvirkning af bilag IV-arten markfirben er indgået i kommunens samlede vurdering efter kystbeskyttelsesloven.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at Halsnæs Kommune i den påklagede afgørelse har inddraget et usagligt hensyn ved afvejningen af hensynene i kystbeskyttelseslovens § 1. Nævnet har lagt vægt på, at påvirkning af bilag IV-arter ikke er et af de hensyn, som skal indgå i afvejningen efter kystbeskyttelseslovens § 1, men at hensyn til bilag IV-arter i stedet varetages ved habitatbekendtgørelsen for søterritoriets § 7, stk. 1, nr. 1, hvorefter kommunen ikke kan meddele tilladelse efter § 3 i kystbeskyttelsesloven, hvis det ansøgte kan beskadige eller ødelægge yngle- eller rasteområder bilag IV-arter.

Det er på denne baggrund Miljø- og Fødevarerklagenævnets vurdering, at Halsnæs Kommune ved sin afgørelse ikke har foretaget en saglig afvejning af de hensyn, der skal varetages efter kystbeskyttelsesloven, og dermed har tilsidesat grundsætningen om saglig forvaltning.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder på baggrund af det ovenstående, at Halsnæs Kommunes afvejning af hensyn efter kystbeskyttelseslovens § 1 i forbindelse med kommunens afgørelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 lider af en væsentlig retlig mangel, hvorfor afgørelsen ophæves som ugyldig og hjemvises til fornyet behandling i førsteinstansen.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets øvrige bemærkninger

Påvirkning af bilag IV-arter

Halsnæs Kommune skal ved en fornyet behandling af sagen og såfremt kommunen vil meddele tilladelse til det ansøgte, foretage en konkret vurdering af, om der forekommer markfirben i området samt om der forekommer yngle- og rasteområder og i givet fald, hvor udbredte disse er, og hvilken betydning de har for bestanden af markfirben.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker, at vurderingen af, hvorvidt en bilag IV-art kan blive påvirket af et givent projekt, skal ske ud fra konkrete oplysninger om bl.a. forekomsten af arten i det berørte område. Det påhviler derfor myndigheden at foretage tilstrækkelige undersøgelser til belysning af bestandens størrelse, udbredelse, tilstand mv., som grundlag for vurderingen af, hvorvidt den økologiske funktionalitet for arten kan opretholdes ved projektet.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker i øvrigt, at såfremt Halsnæs Kommune under sagens fornyede behandling finder, at der kan meddeles tilladelse til det ansøgte kystbeskyttelsesprojekt, må kommunen sikre sig, at yngle- eller rasteområder for bilag IV-arter ikke beskadiges eller ødelægges som følge af den meddelte tilladelse. Kommunen må i den forbindelse overveje, om der er behov for feltundersøgelser til nærmere fastlæggelse af markfirbens tilstedeværelse på arealet, eller i stedet ud fra et forsigtighedsprincip lægge til grund, at arealet rent faktisk tjener som yngle- og rasteområder for bilag IV-arten, og fastsætte de nødvendige vilkår til at sikre den økologiske funktionalitet af yngle- og rasteområderne.

3.4 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Halsnæs Kommunes afgørelse af 6. juli 2021 om afslag på tilladelse til en stenkastning på matr. nr. [F1], Halsnæs Kommune og hjemviser sagen til fornyet behandling i førsteinstansen.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 705 af 29. maj 2020 om kystbeskyttelse m.v.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] <https://www2.blst.dk/nfr/07993.00.pdf> (<https://www2.blst.dk/nfr/07993.00.pdf>)

[5] Jf. bemærkningerne til § 11 i forslag L44 til Lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet (FT 2016-17).

Sag:

21/11691

Dato:

15. april 2022.

Emner:

Kystbeskyttelsesl...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævneshus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)